

A luat-o la fugă.

Pe deal în sus, traversând zona acoperită cu mușchi. Cizmele de cauciuc s-au scufundat în pământul umed. Podeaua pădurii a tresăltat sub picioarele ei.

Văzuse totul.

Îl văzuse trăgând și pe băiat prăbușindu-se.

„Nu vom muri azi, fetelor“, le spusese ea celor două prietene care o însoțeau. „Nu vom muri azi.“

Dar s-au auzit mai multe împușcături. O rafală rapidă; pauză. Apoi o nouă serie.

Ajunsese pe Poteca Iubirii. În jurul ei, oamenii alergau, încercând să găsească ascunzători.

În spatele ei, un gard de fier ruginit se întindea de-a lungul potecii. De cealaltă parte a gardului, stânci ascuțite plonjau în Tyrifjord. Rădăcinile unor lăcrămioare se cățărau pe versant, de parcă ar fi răsărit direct din stâncă. Înfloriseră, iar vârful petalelor era încărcat cu apa de ploaie ce se prelingea pe marginea stâncoasă.

Văzută de sus, insula părea verde. Coroanele pinilor înalți se întrepătrundeau. Crengile subțiri ale pădurii de foioase se întindeau în sus către cer.

De la nivelul solului, pădurea părea rară.

Dar, pe alocuri, vegetația era atât de înaltă încât putea să acopere un om. O parte a versantului era captușită cu roci netezite, asemenea unor scuturi sub care te puteai strecura.

Împuşcăturile se auzeau mai clar.

Cine trăgea? Câţi erau?

S-a furişat de-a lungul Potecii Iubirii. Încolo şi încoace. Era multă lume. Deja era prea târziu să mai fugă.

„Să ne culcăm la pământ şi să facem pe morţi!“ , a spus un băiat. „Culcaţi-vă în nişte poziţii ciudate, să creadă că suntem morţi!“

S-a întins pe jos, cu un obraz lipit de pământ. Un băiat s-a întins lângă ea, înconjurându-i talia cu braţul.

Erau unsprezece.

Cu toţii au urmat indicaţia băiatului.

Poate ar fi fugit dacă le-ar fi spus să fugă. Dar le-a spus să se culce la pământ. Stăteau apropiaţi, unul lângă celălalt. Cu faţa către pădure şi către trunchiurile întunecate ale copacilor, cu picioarele atingând gardul. Câţiva zăceau înghesuiţi; doi băieţi se aşezaseră unul peste celălalt. Două prietene se ţineau de mână.

„Va fi bine“, a spus unul dintre cei unsprezece. Nu mai ploua torenţial, doar picura şi stropii de ploaie li se prelingeau pe gât şi pe obrajii transpiraţi.

Inspirau cât mai puţin aer posibil, încercând să respire fără niciun sunet.

Un tufiş de zmeură se ridica până pe stâncă. Trandafirii sălbatici, roz pal, aproape albi, se căţărau pe gard.

Apoi au auzit paşi apropiindu-se.

El călca liniştit peste ierburi. Cizmele i se afundau adânc în pământ, păşind peste toporaşi, trifoi şi ghizdei. Câţeva crengi putrezite au pocnit sub greutatea paşilor lui.

Pielea îi era palidă şi umedă, ochii albaştri. Stratul subţire de păr era dat peste cap, acoperind un început de chelie. De la cofeină, efedrină şi aspirină, sângele îi pulsa puternic în vene.

Până acum, omorâse douăzeci şi doi de oameni pe insulă.

După primul foc, totul devenise ușor. Acea primă împușcătură îl costase. Fusesse aproape imposibilă. Dar acum umbla netulburat cu pistolul în mână.

S-a oprit pe ridicătura care trebuia să îi ascundă pe cei unsprezece. I-a privit cu calm și a întrebat: „Unde dracu' s-a dus ăsta?”

Vocea îi era puternică și clară.

Niciun răspuns, nicio mișcare.

Brațul băiatului o apăsa cu putere. Ea purta un impermeabil roșu și cizme de cauciuc, el pantaloni scurți în carouri și tricou. Pielea ei era bronzată, el era palid.

Stând la înălțime, a început de la dreapta.

Prima împușcătură a străpuns capul băiatului de la margine.

Apoi a țintit către ceafa ei. Părul ei ondulat și castaniu era umed și lucea în ploaie. Glonțul i-a trecut direct prin craniu, până la creier. A tras din nou. De data aceasta, mai aproape de cap. Și glonțul acela a trecut prin creier, apoi pe gât în jos, înspre torace și s-a oprit în inimă. Sângele a țâșnit. S-a scurs de-a lungul trupului tânăr, a picurat pe potecă în jos, a înmuiat acele de pin și s-a adunat în micile adâncituri din pământ.

Câteva secunde mai târziu, a fost împușcat băiatul al cărui braț o ținea strâns. Glonțul i-a străpuns ceafa și s-a scindat la impactul cu pielea, țesăturile, oasele. Fragmentele s-au înfipt în cerebel și au zdrobit trunchiul cerebral.

Inima s-a oprit.

Din cap s-a prelins puțin sânge.

Sângele s-a diluat în apa de ploaie și a intrat în pământ.

Un telefon mobil a sunat dintr-un buzunar. Un altul a clipocit la primirea unui mesaj.

O fată a șoptit un „nu...”, cu voce scăzută, abia perceptibilă, atunci când a fost împușcată în cap. Acel „nuuuu” prelung al ei s-a auzit din ce în ce mai slab, până s-a stins.

Împuşcăturile veneau la câteva secunde.

Armele lui aveau ţintă cu laser. Pistolul trimitea o rază verde, mitraliera una roşie. Gloanţele loveau acolo unde indica laserul.

O faţă de la capătul şirului i-a zărit cizmele negre, pline de noroi. În spatele călcâiului, la nivelul solului, ieşeau ţepi de metal. Pe pantaloni, strălucea o bandă reflectorizantă în carouri.

Ea o ţinea de mână pe cea mai bună prietenă. Erau aşezate faţă în faţă.

Un glonţ a ţâşnit, străpungând craniul şi lobul frontal al capului prietenei sale. Un fior i-a străbătut copul şi braţul. Apoi mâna i-a devenit moale.

Şaptesprezece ani nu sunt o viaţă prea lungă, s-a gândit cea încă în viaţă.

Apoi încă o împuşcătură. Glonţul i-a rănit urechea şi s-a înfipt în scalp. Sângele s-a scurs pe faţă în jos, acoperind mâinile pe care i se odihnea capul.

Băiatul de alături a şoptit : „Mor.“

„Ajutor, mor, ajutaţi-mă“, a implorat.

Suflul i-a devenit tot mai slab, până când nu s-a mai auzit niciun sunet.

De undeva din mijlocul grămezii s-a auzit un scâncet. Nişte gemete slabe şi un murmur. Apoi abia o şoptă. În cele din urmă, s-a făcut linişte completă.

Pe potecă fuseseră unsprezece inimi care băteau. Acum mai bătea doar una.

Puţin mai departe, un buştean înclinat acoperea o gaură din gard. Mai mulţi tineri se furişaseră prin mica deschizătură, coborând pe panta abruptă.

„Fetele primele“, a spus un băiat care încerca să îi ajute pe oameni la coborât.

Când împuşcăturile s-au auzit dinspre potecă, şi el făcuse saltul. Sărise de pe Poteca Iubirii, peste nisipul umed, stânci şi pietriş.

Pe o margine stâncoasă stătea o fată cu părul ondulat. L-a văzut sărind și l-a strigat pe nume.

El a șovăit când piciorul i-a atins pământul, s-a oprit și a privit în jur.

„Așază-te lângă mine!“, i-a zis ea.

Câțiva tineri stăteau înșiruiți de-a lungul marginii de stâncă. S-au înghesuit ca să-i facă loc. El s-a așezat alături de ea.

Se cunoscuseră în seara precedentă. El era din nord, ea din vest.

El o ridicase pe scenă în timpul concertului. Făcuseră o plimbare pe Poteca Iubirii și se odihniseră pe promontoriu. Noaptea de iulie fusese întunecată. Ea îi împrumutase puloverul. La ultimul urcuș, în drum spre corturi, el o rugase să-l ducă în spate, atât de obosit era. Ea a râs. Dar l-a cărat. Doar ca să îi fie aproape.

Ucigașul a lovit cu piciorul în trupurile celor unsprezece de pe potecă, să verifice dacă erau morți. Totul durase doar două minute.

Terminase aici, așa că și-a văzut de drum pe Poteca Iubirii.

Sub haina de la uniformă, un medalion atârna de un lanț de argint: o cruce roșie pe email alb. Crucea era înconjurată de decorațiuni de argint, o cască de cavalier și un craniu. Medalionul i se tot lovea de adâncitura gâtului în timp ce mergea cu pași egali, scrutând împrejurimile. De-o parte era pădurea rară; de cealaltă, după gard, stânca abruptă.

S-a oprit în dreptul bușteanului. A privit dincolo de el, spre coborâșul abrupt al stâncii.

Un picior ieșea de după marginea unei stânci. Într-un tufiș a văzut ceva colorat.

Băiatul și fata de la margine și-au încleștat mâinile. Când au auzit pașii greoi oprindu-se, ea și-a închis ochii.

Bărbatul în uniformă a ridicat mitraliera și a țintit către picior.

A apăsat pe trăgaci.

Băiatul a scos un strigăt și mâna i-a alunecat din mâna fetei. Fața ei a fost împrôșcată cu nisip și pietriș.

Ea a deschis ochii.

El s-a prăbușit. Căzuse sau sărise – ea nu știa. Corpul i-a fost aruncat și mai departe când o nouă împușcătură l-a nimerit în spate. A zburat pur și simplu.

Apoi a aterizat pe marginea apei și a rămas nemișcat peste o piatră. Glonțul îi trecuse prin jachetă, prin puloverul pe care i-l împrumutase ei ieri, prin plămân, prin cutia toracică, înainte de a sfâșia carotida.

Bărbatul de pe potecă jubila.

„Astăzi veți muri cu toții, marxiștilor!“

A ridicat iar arma.